

že přijala závěrný list, a dovozuje z toho, že rozhodčí soud uznal se neprávem za příslušna k projednání této věci (č. XXIII. čís. 2 uvoz. zák.). Možno ponechat nerozřešenu otázku, zda soud, rozhodující o zmateční stížnosti, vázán je skutkovým zjištěním rozhodčího soudu, že žalovaná strana list ten přijala. Skutečnost tuto může soud posouditi samostatně. Nesporno je totiž, že list ten byl dodán v obchodní místnosti žalované firmy u přítomnosti společníka této firmy a manžela druhého společníka téže firmy osobě, jež druhý list opatřila razítkem žalované firmy a svým podpisem výslovně za žalovanou firmu, a list vrátila doručiteli. Osobu tu nutno považovati za obchodního zmocněnce, jenž podle čl. 47 druhého odstavce obch. zák. nepotřebuje k přijetí závěrného listu zvláštního zmocnění. Je vyloučeno, že žalovaná firma (její přítomný společník) nevěděli o tom, jakým způsobem počíná si Josef M. v její obchodní místnosti, byť i byl skutečně jen jejím spolunájemcem. V tom, že toto jednání trpěli, spočívá udělení plné moci podle čl. 47 obch. zák. K založení příslušnosti rozhodčího soudu postačilo za těchto okolností přijetí závěrného listu Josefem M-em, aniž je potřebí písemného průkazu jeho plné moci. Veškeré pochybnosti byly vyvráceny jednáním o námitce nepřislušnosti.

Čís. 2689.

Přiměřenou odměnu za sprostředkování bytu lze požadovati. V tom, že sprostředkovatel domáhal se v žalobě určité slíbené odměny, a změnil za řízení požadavek na odměnu přiměřenou, nelze spatřovati změnu žaloby. Není třeba, by objednateli bylo známo jméno sprostředkovatele, nemá-li pochyby o totožnosti jeho osoby.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, Rv I 1136/22.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném za sprostředkování bytu v Karlových Varech původně 2000 Kč, tvrdíc, že jí žalovaný odměnu tu slíbil, za řízení v prvé stolici změnila však žalobu potud, že se domáhala odměny přiměřené. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud přiznal žalobkyni 1200 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nebylo třeba, by žalovanému udáváno bylo jméno žalobkyně, neboť smlouva se nečiní s jménem, nýbrž s osobou, i stačí, není-li omylu v osobě, třeba její jméno zůstalo zatím utajeno. Příklady, kde zákon sám o prozatímním opatření jména zastoupeného smluvníka mluví (čl. 69 a) obch. zák., § 180 ex. ř.) jsou jen užitím této zásady, po případě jejím omezením, nikoli však výjimkami, za jaké má je dovolatel. Ostatně ze zjištění nižších soudů plyne, že svědkyně G-ová žalovanému žalobkyni ihned jmenovala. Aby se mohla posouditi přiměřenost 1200 Kč, k tomu nebylo potřebí teprv znaleců, neboť dohodění bytu není nic odborného, přiměřenost jakožto věc obecné zkušenosti mohl tu soud posouditi sám, i dlužno uznati, že 1200 Kč za sprostředkování bytu v Kar-

lových Varech roku 1921 není upřílišněno. Odpadají tedy všechny vývody čelící proti dobrozdání znaleckému. Pravda sice, že v první stolici žalobkyně stavěla na slib určité odměny (2000 Kč) dle obdoby Šu 1152 obč. zák. Avšak to není změnou žaloby, za jakou to odvolatel má, neboť důvodem žaloby je vždy smlouva o sprostředkování bytu za odměnu, i nemění to na důvodu ničeho, byla-li či nebyla odměna číselně určena, a tudíž také ničeho, domáhá-li se žalobkyně této číselně určené odměny či odměny přiměřené. Ostatně to vyjde na jedno, neboť dle Šu 12, 2 zák. o ochr. náj. čís. 275 sb. z. a n. 1920 (§ 20, 2 zákona o ochr. náj. čís. 130 sb. z. a n. 1922) byla zapovězena pouze úmluva, o n e p ř i m ě ř e n o u odměnu za sprostředkování bytu, takže platnou zůstala pouze co do p ř i m ě ř e n ě h o obnosu, jímž uznán shora obnos 1200 Kč. Že by celá úmluva byla neplatná, odporuje přirozenosti věci i úmyslu zákonodárce. Mohla tedy žalobkyně klidně setrvati při svém původním založení žaloby na úmluvu, a věc by zůstala táž, i nevadí tedy, že odvolací soud při tom setrval přes to, že žalobkyně se opřela o § 1152 obč. zák. Jeť to jen jiné právní posouzení, jež k témuž výsledku vede.

Čís. 2690.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 21. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Vdova má nárok na odpočivné, ať již zaopatřovacích požitků požívala či nikoli, pak-li by jen byl muž, kdyby se byl dočkal účinnosti zákona, nárok na zaopatřovací požitky náležel.

I podřízený lesní náleží do skupiny sedmé tabely, spravuje-li revír většího rozsahu.

Pro povinnosti nástupců osoby, k výplatě požitků povinné, jest nerozhodno, zda byli bližšími či vzdálenějšími nástupci a zda byli nástupci singulárními či universálními. Nástupci ručí solidárně, třebas se jim dostalo pouze části statku.

(Rozh. ze dne 5. června 1923, Rv I 82/23.)

Manžel žalobkyně byl od roku 1871 lesním na panství L-a. Roku 1904 L. panství prodal a poskytoval pak manželé žalobkyně, jenž pro vysoký věk nebyl převzat kupitelem panství, výslužné až do jeho smrti roku 1909. Od L-a koupili panství dva říšští Němci, od nich Arnošt S. a od tohoto žalovaný, na němž se po vydání zákona čís. sb. 130/2921 žalobkyně domáhala výplaty vdovských zaopatřovacích požitků dle skupiny sedmé tabely. Před podáním žaloby byla polovice panství převedena ze žalovaného na Milenu B-ovou. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl. D u v o d y: Že žalobkyně sama nebrala zaopatřovacích požitků a neměla na ně dříve nároku, není jejímu nároku na nářadu, neboť rozhoduje okolnost, že manžel její požitky takové bral. Nemůže také býti zbavena nároku svého tím, že manžel její zemřel před vstoupením zákona v platnost. Od takové nahodilé okolnosti jistě zákonodárce nechtěl zaopatřovací nároky činiti závislými a ostatně přísluší dle Šu 6 zákona vdovám polovice zaopatřovacích požitků, na něž